

Földi Panna

ASSZONYVERSEK

(Mindig úgy gondolok magamra. A legelesettebb tekintet. A legelrontottabb döntés. A legmegalázottabb igazság. A védtelenség. A sosem igazult, mert sosem történt bűnök vádolásában hömpölygő, esengő tehetetlenség. Mindez. Isten tenyerén. Tanúság minden pillanattal az örvény ellen. Hajam fonata volt a gúzs kimarjult tébolyok idején. Áldozathozatal. Megszagatva.)

MONDOD

mondod nekem kávéízű
fekete fényben
szerettek Téged sokat
és jó volt a mézük
szádban olvasztani
mondod

mondod Néked
már én mi új
nektárt akarnék
fényszagú köldököm
medrében tartani
mondod

mondod jó velem
szárny a mozdulat
esendő fátyoltalan
testem ránca lehel
nedűt örömdre
mondod

mondod itt vannak ők
Múzsák Boszorkák
Varázslónők ülték
remetelakod illatos odvát
képzeldem csak
mondod

mondod tudsz a
hamisságban olvasni
megkaptad mi kellett
füllelt gyöngyöző percet
újra újra újra de jó vagyok
mondod

mondod tegyem ide
a csészét
nem művész ki akar
etetsz itatsz adod
iderakom de nem akarok
csak nézlek

GYOLCS

(Néked, a versed elé)

kibontott hajjal
áradással jönnek
a folyók az én
Szerelmemhez
akit én reszketve
remélek

tiszta zöld
selyemmel terül
lába elé félelmes
odaadásom

vadfüves illattal
kívánom

őt magamra
ölni szavának
fonatába simulni
mint áttetsző szalag
más sose lásson
lélekzem

estés komor
barnaságba hívom
bőröm üzenetével
borzongó télben
kemencés melegnek
ölelem

fakasztom kérlelem
ujjam sebes hegyén
elhordom árkait
szemének sugaras
tájáról kifeslik
fényem

HERCEG

Herceg, Ön
egyszer méltóztatott
nevemet kiejteni,
kezén táncoltam épp,
aztán nem mondta
többé, bár vágyakozással
ízlelgette, tudtam.

Herceg, Ön
demiurgoszi pálcát hord:
ha elnyúló
számba vezetem,
piszkos kis szépke
cselédje, szolgálni
vágyom Önt örökkéig.

Herceg, Ön
oly magányos, mint
koboldok álma.
Manósipkás titokban
ölébe furakszom.
Ön ha nyalja mirhám,
oldódik csendünk egyé.

Herceg, Ön
gyönyörű nekem, ha
belém hatol,
kis bugyimat mángorlóként
húzza-vonja szét,
szakad a szál,
bennem rikolt minden.

Herceg,
ha hagyja, elhordozom
halálig, szájon harapom,
ha kihúlne teste, lábujjait
olajjal kenem, Magára
bújok, nyállal fényezem,
sose enyésszen, újra

megszülöm.

MÉGIS

Nem baj már semmi.
Váltsd a világot nyugodtan,
ahogy eddig is. Lényegi,
számottevő változás nincs
egyelőre benne, szükség van
ott Rád. Ha esetleg, netalántán

kertedbe ültetett fáid alatt erős
rothadásszagot éreznél olykor:
ne lepődj meg. Nincs baj.
Én vagyok csak, odaszivárogtatott
a Földanya, ahova vágytam,
testem páráját szívod.

Bélszag, a lágyrészek erjednek
legelőbb. Ne neheztelj. A fák
megoldják. Semmi gáz, elmúlik.
Úgy ott, táltosi minőségben, egy
pohár száraz bort igyál meg
(egészségemre akkor már mégse),

mégis: rám.

ÉS TALÁN VÉGÜL

A többi verset
már nem írom meg:
maradjanak,
ahol nékik is
biztonságosabb,
mint megszületni.

Azt írtad
tapintatos, kedves,
bátorító, mostanság
már azonban
mindig inkább eltoló,
sietős rokonszenvvel,

ami azért (valljuk be)
kevés: jók, erősek! Igen,
valóban, versszagúak
talán, bár szerelem- és
vérszag íratta őket
(minek is...)

egybe vélem,
és voltaképp (mily
kicsinység) a szikár tény,
hogy Te nekem
nem írsz szerelmes verset.
Teszem hát én –

gondoltam...
De (bár Csoda, az van)
magamat mégse
szerethetem
Helyetted...
Azt nem vehetem

Tőled sem, magamtól
sem el, látom már...
Most nézem a testem,
vers van a bőrömben,
hasamon, combom
tövén: mégse látom,

hogy születni tudna.
Inkább mint elvetélt

magzat (volt nekem az is),
mint kihányt vér, nyúlik
a bőrön: magatehetetlen,
árvád.

„KÉP” –

Képtelenné váltam.
Teszem a dolgom. Röhejes minden,
ami képes. A Jóisten átvisz ügyis.
De lehet, angyalát küldi,

mert sürgős a feladat. Persze, nem
miattam, szar kis élet, oldás és
kötés nem tétel itt.
Cinizmus meg nem képesség: hiány.

Csak a gyerek miatt, akit (okkal) későn,
de engedett megszületni.
Nagyon akaratos, mélytüző, törekeny
jószág. Muszáj tennem

a dolgom. Gép legyek. De élni azért
kell, akit rábíz az Úr az emberre. Belül
zihál, töredezik minden. Kinn elmosogatsz,
kitisztítod a hegyezőt,

uzsonnát raksz. Mindenki így csinálja,
aki életben marad. Túlélni banális.
Megtenni hőstett. Megtenni banális.
Túlélni hőstett. Képesség. Ikon.

LEVÉL A SZERKESZTŐNEK, KI MAGA IS KÖLTŐ

Szerkesztő Úr,

Uram, köszönöm szavát, hogy mint mindig: könnyed magázása simította hátam, megtisztelő figyelmét pazarolta rám – nem vagyok álszerény, józan csupán –, verseimre, melyeket én csak szövegeknek hívok, nem becézem őket, mostoha gyerek mind (mégis a kép indokolt ide), tiltott, némaságban született, megalázott, kormos képű lelenc senkije, éhező, de sose sír, nem jut a könnyre perc, sem közeg, marad hát a szöveg lakhatatlan tája, az Ön rokonszenve hozott valami derűt ebbe a csontig felmarjult világba: az egyébként reménytelen vershelyzetbe, hogy míg gyermekem estimates káprázattal fektetem, láttassék hát idegen, nem anyai arcom, gyötrelmes, komor, kegyetlen nőiségem, magammal mindig kíméletlen harcom, gyilkolom az éjszaka rémeit – középkorú, nem ropogós, de elomló húsú, minden lélegzetet mélyre leszívó, boszorkaszívű, de apró, pergő mellű asszony zsvány, métely, mit keresek magamban?, s mit a szerelemben?, ez egy valójában, és semmiképp sem két hely, magam és az érzés, melyben a földig hajlás alázata rettentés, valami árvaság, sose raktam egymásra követ, amely másra várt: mindig magától épült bennem házam, most tenném, de a kötelesség falai valahogy túl szilárdak.

Köszönöm, Szerkesztő Úr, hogy ért, s mi több: nemcsak látja, merészeli mérni is a lázam.

LEVÉL A HERCEGHEZ, KI MAGA IS KÖLTŐ

Drága Herceg Urom, azon kérdéssel fordulok most Ékességéhez, van-e még ama kenceficéből, melyre reám köszöntő virágzásomnak okán – melyet a tudós orvosdoktorok ovulációnak átallanak nevezni, mivel én egyetérteni sosem fogandok – peniglen igen nagy szükségünk leend.

Avagy már fogyatkozni látszik? És mi is a neve néki? Az idők viharában ugyancsak elfeledém...

Kérdezem továbbá fabrikálatlan :) őszinteséggel Édes Herceg Uromot, megvan-e még ama nevezetes, szeretett kefécske, melyet Hercegségedtől volt érzékeny pillanatom kapni fogaimnak ragyogtatására? Megvan-e?

Osztán ama gyönyörűséges mosakodó, mellyel alsó fertályaimat frissítem orgiáink közepett?

Eme három kérdés után legszemérmesebb szívvel írandom, igen számba venném Herceg Urom duzzadó FArkát már, pompázatos gyönyörbe hajszolva ezzel Herceg Uromot.

Alázattal hajolva, képzeletimben szabaddá téve hátulsó gömbölyded szépségemet széthúzandani (melyet seggnek, avagy hímesebben pinának becézünk), várom zengő válaszát!

Kiscselédje :-)

Post scriptum: Ímé itt a kis picturán peniglen jártamban-keltemben, mikor konflisomból kitekinték, látám fejem felett az Angyalt suhantában... Íziben lefotografáltam Kendnek! Nézdegélje meg, ugye, ott van-é?

ÚJABB LEVÉL A HERCEGHEZ (AZ IDÉZETEK F. P. VERSEIBŐL VALÓK)

ÉKKÖVEK

Írt nekem minap, Herceg, válaszul szavamra, mikor hajoltam a versre, mint testéhez csendesülnék nyugodni, merülni, lobogni... hajoltam rá, mint Önre tennem, és felvettem szavát, mint ékes kavicsot, mindenség fragmentumát (apró, színes kő bőrömmön: én enyészek, ő nem), hisz Öntől a szó, Öntől tanulom: organikus konstrukció.

S mosollyal felelt, betűin láttam: „ez még fokozható...” Tévedtem, persze, rosszul idéztem Önt... Segített, tapintattal írta: Ön által, Önnel érjen, szervesüljön szavam. Hisz tudom, kevés virágzás-érés válik életté, legtöbb nyílás(!) megreked itt, anyag marad sután, nem gyümöl-

csül. Kavics, sem gondolat sose lesz: eredmény csupán (hogy Önt idézzem újra) „a rollerkrómozás”...

S írta Ön nékem: van, mi több, lehet, mert természetes és Egy, mi nem Ön és nem én, hanem kettőnk szépségből szőtt Egésze, mely nem kívülről ragyog („nem művész, ki igyekszik”), nem műanyag díszlet, lassan málló, szagló, nejlon susogás...

Hanem (hogy tovább érjen ízemben, mit Ön írt) legyen bőrünk a

dimenzió, legyen húsunk a tér, vérünk a szín,
gyöngéd barbár módján fakadjon a szó... Ön most válaszában simíthatja tán homlokomra: sok ez, messze visz, madárral-sörrel halt írókig (szép halál az is, bár én Öntől mást áhítok itt), lássa csak úgy, mint én érteni szeretném: „organikus absztrakció”... Emlékszik, tavaly májusban mesélt nekem erről először,

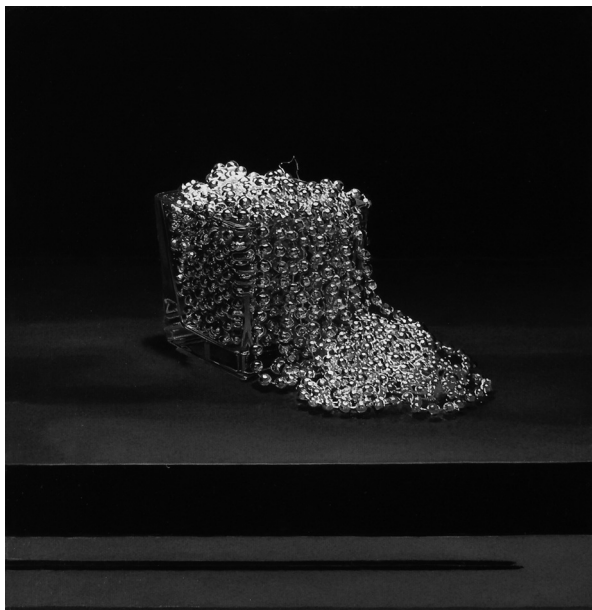
érintett szava mélyen (még teste nem), kezében a nedves dohány, vágytam szívni leheletét, követtem mozdulatát, figyeltem, tanultam nem magát a fogalmat csupán, Öntől hallva először... Tanultam Önt is, Magát... S hogy most mi lehet, mikor minket együtt szépnak nevez? Talán hogy nem Ön és nem én, hanem

egygyé szeretve kettőnk (mikor Reám feszülve vonít belőlem az állatiangyali szó: tedd meg, szűnjek külön lenni, nyakamon ékkőként ragyog keze, érzem ujjá hegyét), ne legyek különbözős sem én attól, mi Ön? mellkasa, öle, combja, ha magára vesz, mint pazar kis mihaszna ékkövé, halhassak Önbe: Végtelenembe? Beléd?

ASSZONYI SZÁJ FINOM KÉRÉSE MÁTKASÁGRA

Kösziklám, Te, Péterem!
Igazam, mélyem, éterem,
mohád vagyok, levelecskéd,
zölded, aranyad, színed, legjavad,

pazar éked. Féltesz-e, mondd?
Rád simulok... Etetsz, itatsz...
Vagyok-e, mondd, szomjad, éhed?
Óvnálak, komor Társ, sziklakövem!
Ne aprózódj, ne múlj, ne vessz,
bátor-töretlen árva lényed takarom
puhán én, másképp árva:
múló-veszendőn, apró-esendőn,
hajladozva, magamat Neked tárva.
Titok szőtte csendünkbe féltőn,
aggódva simulva, várva
- csak Terád, ketten árvák -
hívlak puhamoha-testembe derülni,
pataklarangra égbe merülni...
Gyere, legyünk mennybéli mátkák!



Bőség (35 x 34 cm, olaj, vászon)